

Kultur**Konst**

Santiago Mostyn skärskådar kolonialismens arv

28 september 2024 06:00

Hans videokonst är ett sinnrikt montage av röster, fotografier, filmklipp och målningar.

Carolina Söderholm
Text

i Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Kan elefanter minnas händelser i sin barndom? Bibi flyttades 1985 från Zimbabwe till Östtyskland.
Bild: Santiago Mostyn/Andréhn-Schiptjenko Gallery

Santiago Mostyn

KONST. Language against identity. Skånes konstförening, Bragegatan 15 i Malmö, t o m 27/10.

Carolina Söderholm är konstkritiker på kultursidan.

Santiago Mostyn är en skicklig berättare, metodisk och oförutsägbar på samma gång. Han har en förmåga att plocka isär historien med stort H för att sätta ihop inte en utan flera nya historier om makt, identitet och förtryck.

I likhet med ett par andra av landets mest uppmärksammade konstnärer de senaste åren, som Eric Magassa och Salad Hilowle, lyckas han ofta ta utgångspunkt i frågor om kolonialismens arv, migration och rasism på ett sådant sätt att resultatet smärtsamt landar i både huvudet och kroppen. Såklart var det Mostyn som tillsammans med skulptören Susanna Marcus Jablonski stod för det vinnande – och omdebatterade – förslaget till Malmös antirasistiska monument. När han nu intar Skånes konstförening blir jag inte besviken. Visserligen hade utställningen gärna fått vara snäppet fylligare. Men den genomarbetade rumsliga helhet som han visar med video och måleri räcker långt.

Det storslagna videoverket ”Language against identity” utgör kärnan. Smidigt rör sig Mostyn mellan sekler och kontinenter i spåren av djur som levande och döda fraktas från Afrika till Europa. Själv är han född i San Francisco och utbildad på bland annat Yale University och Kungliga konsthögskolan i Stockholm där han numera arbetar och bor. Men han har även anknytning till Zimbabwe och ger verket en personlig klangbotten.

Stillbild från Santiago Mostyns video "Language against identity".

Bild: Santiago Mostyn/Andréhn-Schiptjenko Gallery

Vad säger egentligen de hundratals uppstoppade afrikanska fåglar som sedan 1800-talets slut trängs i en museisal i Vänersborg? De har samlats in av bosättaren Axel Wilhelm Eriksson, en av de karaktärer som Mostyn bygger sitt videoverk kring. Erikssons son blev konstnär och på väggarna i galleriet hänger återskapade versioner av hans afrikanska porträtt och landskap, badande i ett gyllene rosa ljus. Det är lätt att bli fånglad, men dessa målningar och fåglar vittnar om kolonialtiden, då Eriksson spelade en nyckelroll för elefantjaktens grymma rationalisering. Raffinerat visar Mostyn hur allt flätas samman. Å ena sidan viljan att fånga och bevara skönheten i landskapet och fågelns fjäderdräkt, å andra sidan exotifiering, exploatering och död.

Livet på en pinne? Stillbild från Santiago Mostyns video "Language against identity".
Bild: Santiago Mostyn/Andréhn-Schiptjenko Gallery

I videoverkets nästa passage möter vi elefanten Bibi som föds i Zimbabwe 1985. Efter att hon ett par år senare sett sin familj bli dödad förs hon till en djurpark i dåvarande Östtyskland där hon fortfarande bor. Kan elefanter minnas händelser i sin barndom, frågar Mostyn i videoverket tre olika experter som alla ger olika svar. Om nu inte Bibi minns, så gör Mostyn det åt både henne och oss.

Det är en kuslig och suggestiv berättelse just för att den i sina stycken är så bedövande vacker. Genom ett sinnrikt montage av röster, fotografier, filmklipp och målningar skildras hur den vite européens fascination inför det okända gått hand i hand med driften att erövra, kartlägga och framvisa. Ofta till priset av utrotning och ödeläggelse. Men framför allt pekar Mostyn på hur det förflutnas bilder, kroppar och objekt radikalt kan skifta betydelse beroende på vem som skriver historien. Där hör den historia som han här berättar till det bästa av hans arbete som jag sett.

Häng med i vår kulturbevakning – gå in under "Mitt konto" och "Notisinställningar" i appen och aktivera pushnotiserna för kultur!

Carolina Söderholm
kultur@sydsvenskan.se

+ Följ

Santiago Mostyn examines the heritage of colonialism

September 28, 2024

His video works are a perspicacious montage of voices, photographs, film clips and paintings.

Santiago Mostyn is a skilled narrator, methodical and unpredictable at the same time. He has the ability to deconstruct the history with a capital H and then forge together, not one, but several new histories about power, identity and oppression.

Like some of the country's most acclaimed artists of recent years, such as Eric Magassa and Salad Hilowle, he often manages to address issues of colonial legacy, migration and racism in such a way that the results land painfully in both the head and the body. Naturally, it was Mostyn, who together with the sculptor Susanna Marcus Jablonski, came up with the winning – and much debated – proposal for Malmö's anti-racist monument. When he now occupies Skånes konstförening I'm not disappointed. Of course, the exhibition could have been a bit more extensive. But the elaborate spatial whole that he shows with video and painting goes a long way.

The grand video work "Language Against Identity" is the core of the exhibition. With ease, Mostyn moves through centuries and continents in the footsteps of animals who alive and dead are shipped from Africa to Europe. Born in San Francisco, he was educated at Yale University and the Royal Institute of Art in Stockholm, where he now lives and works. But he also has ties to Zimbabwe, giving the work a personal resonance.

What do hundreds of stuffed African birds, dating back to the end of the 19th century, actually say in a museum hall in Vänersborg? They were collected by settler Axel Wilhelm Eriksson, one of the characters around which Mostyn builds his video work. Eriksson's son became an artist and on the walls of the gallery hang recreated versions of his African portraits and landscapes, bathed in a golden pink light. It's easy to be captivated, but these paintings and birds bear witness to the colonial era, when Eriksson played a key role in the cruel rationalisation of elephant hunting. Mostyn skilfully shows how everything is intertwined. On the one hand, the desire to capture and preserve the beauty of the landscape and the bird's plumage, on the other hand, exoticisation, exploitation and death.

In the next passage of the video, we meet Bibi the elephant who is born in Zimbabwe in 1985. After seeing her family killed a few years later, she is taken to a zoo in what was then East Germany, where she still lives. In the video, Mostyn asks three different experts whether elephants can remember events from their childhood, and they all give different answers. If Bibi doesn't remember, Mostyn does it for her and for us.

It is an eerie and evocative story precisely because it is so stunningly beautiful in parts. Through an ingenious montage of voices, photographs, film clips and paintings, it depicts how the white European's fascination with the unknown went hand in hand with the urge to conquer, map and show. Often at the price of extinction and destruction. But above all, Mostyn points out how the images, bodies and objects of the past can radically change meaning depending on who is writing the history. In this respect, the story he tells here is among the best of his work that I have seen.